

BAHATTİN BİLGİN'İN RESİMLERİNDE SOYUTLAMALAR (ASBRATIONS IN PICTURES OF BAHATTİN BILGIN)

TUFAN ERBARIŞTIRAN

Yazar

Tufan_1921@hotmail.com

Bahattin Bilgin, resim serüvenine İzmir'de devam ediyor. Genellikle soyut ağırlıklı çalışan sanatçının, renk kullanımı ve çizgilerin biçimsel yapısı, her ikisinin dinamikliği, resmin bütünselliğine yönelik bir yaratıcılık olarak karşımıza çıkıyor.

Bilinçaltınızda oluşturduğunuz sorgulama, sorulara yanıt arama, renklerin arasında gezinerek bütüne ulaşma arzusu, resme bakan kişinin (izleyen) o tema içinde kendini bulma nedenselliği ile bütünleşmektedir. Renklerin atmosferi ile yaratılan tema/konu sayesinde, izleyici kendi benliğine yönelik bir algı olarak karşımıza çıkmaktadır.

RENKLERİN BÜYÜLÜ DÜNYASI

Sanatçının, genel anlamda kullandığı renkler mavi, sarı, kahverengi, yeşil, turuncu ağırlıklıdır. Yaşamı renkler ve devinim ile ifade ediyor, yansıtıyor. Renklerle deneysel bir anlayışın ve yetkinliğin öncülüğünde, insan-doğa, insan-çevre birlikteliğini simgeleyen düşünsel bir yorum algısı yaratıyor. Mavi ve yeşilin uyumlu bir teknikle iç içe geçmişliği, bazen hayli keskin bazen de yumuşak translarla bütünselliği, insanın duygusal yapısını gözler önüne seriyor. Renk harmonisi içinde özne-algı ve özne-özne yapısallığını dile getiren genel bir bakış açısı olduğunu söyleyebiliriz. Resimlerdeki renkler insana/özneye yönelik içsel bir arayış sunuyor. O renklerin tanımsallığında, dinamikliğinde ve/veya edilginliğinde kendinizin içsel sarkmalarla neler duyumsadığınızı ve kim olduğunuzu anlamaya yönelik yoğun bir algısallık vardır. Zihinsel bir okumayla, insan/özne ile renkler arasında duygusal, ayrıntısal, bazen de temalı bir iletişim söz konusudur. Mavinin tonlarında gökyüzünün büyüleyici atmosferini, ilahiliği, sonsuzluğu yaşarsınız. Aynı mavinin -tonlarının- başka bir yorumunda ise denizin, dalgaların, yakamozların bütünselliğinde yaşamın farklı bir yönünü bulursunuz. İşte orada, siz ve içinizdeki 'ben' arasında bir iletişim, çağrışım, yaklaşım belirginleşir, dolaylı bir yoldan kendini gösterir. Renkler bazen sizin kendi 'ses'iniz olur, bazen de doğrudan kendinize yönelik bir algı yaratırsınız. O renkler sizin için bir yol arkadaşısıdır artık. Sözüne ettiğimiz o 'ses', sizin kendi içsellüğünüzün, benliğinizin dışavurumudur aslında. Kendinize yönelik doğrudan yapılan bu gönderme, duygu yoğunluklu iletişim, hep o 'ses'in tınısında, hecelerinde, harflerinde var olan kişiliğinizin göstergesidir. O 'ses' ile oluşan bu zihinsel okumalar sonucunda, kişi kendi öz benliğini tanıma şansını yakalar. Bahattin Bilgin'in soyutlamalarında, resme bakan (izleyen) kişi ile o resmin renk/ yapı/ doku/ biçim/ çizgi/ tema ağırlıklı oluşumu arasında bilinçaltınıza yönelik bir bağlantı ortaya çıkar, sonrasında o bağlantı sağlam bir kurguya dönüşür.

Soyutlamanın yansıttığı duygular, istençler, düşler, imgeler ile somutun yapısındaki genellemeler, dışavurumlar, deneyler arasında bir bağlantı görüyoruz. Sanatçının fırça

darbeleri olabildiğince yumuşak, sıcak ve sevecen bir teknik içeriyor. Her fırça darbesi bir diğerine anlam bütünlüğü yaratması açısından, onu kendi kıvrımlarında yeni bir yaşamın soluğu olarak yansıtmaktadır. Ancak, bazı resimlerinde ise fırça darbeleri konunun derinliğine, içselliğine, teknik yapısına göre daha sert, kalın boyutlu ve kendini hemen gösteren bir yorumla bezenmiş. Bu durum ressamın kişiliği, yaratıcılığı, yeteneği ve duygusallığı ile doğru orantılı bir göstergedir.

GEÇMİŞ VE GELECEK ARASINDAKİ SOYUT KÖPRÜ

Bahattin Bilgin'in, 'dönüşüm' ağırlıklı soyut/figüratif çalışılmış bir tablosunda, insanın yaşadığı değişimi görüyoruz. Bu tablosunda, izleyene yönelik bir tür 'sezdirme' algısalılığı ile onu resme ortak ediyor. Resme bakan /izleyen) kişi, hiç farkında olmaksızın bir yerden sonra, kendini figürün dönüşümü, hareketi, renklerin coşkusu ile 'bir' tutmaya ve yakınlaştırmaya başlıyor. İnsanın anlaksal süreçte biriktirdiği, 'dün' ile 'bugün' arasında olgunlaştırdığı, tüm öznel bütünselliği görüyoruz. Resimde bir itiş-kakış, kaos, çatışki, ilerigeri hareketi değil, bedensel ve ruhsal birlikteliğin uyumu söz konusudur. Resmin içindeki renkleri (onların tonları, çeşitliliği), çizgileri ve figürü (onun dönüşümü) ayırdığımızda, aralarındaki bütünsellik, birliktelik ve ileti tek tek bakıldığında bir anlam ifade etmez. Renkler görsel bir şölen olarak kabul edilebilir. Figür ise kendi dönüşümünü yaratan, felsefi anlamda bir 'bireyin' kendini bulma çabası ile sınırlıdır. Çizgilerin bir karikatürü andıran yapısı da kendi başına kaldığında farklı anlamlar yaratır. Ancak, tüm bunlar toplandığında, 'Gestalt Kuramı' kendini gösterir. Her bir parça bütünü oluşturan bir değerdir, ona katkı verir, 'bütün' oluştuğunda (mozaik tamamlandığında) ise 'form' belirir ve bu yeni görüntü küçük parçalardan çok daha derin bir anlam ifade etmektedir. Yani 'bütün' kendini yaratan parçalardan daha farklı bir anlam ile belirir, kendini gösterir. 'Bütün' (buna bir son diyebiliriz) ile 'parça'lar (ayrıntılar) arasındaki iletişim tamamlandığında, 'form' çok farklı bir gösterim ile karşımızdadır. Figür ile renkler arasındaki uyumdan söz etmiştik. Onların içselliği ile yaratılan ve izleyici üzerinde derin bir etki bırakan gösterim tüm gerçekliğiyle karşımızdadır. Resme her batığımızda farklı sorular ve yanıtlarla karşılaşıyorsunuz. Bu da resmin/sanatın bir bakışta tüketilmeyeceğinin göstergesidir.

Sanatçının resimlerinde soyut ağırlıklı çalışmalar göze çarpmaktadır. Her soyutlamada, insan-insan, insan-doğa birlikteliği söz konusudur. İnsanın/öznenin varlığı, yapısı, etkinliği, resimlerin ana konusudur aslında. Orada doğanın renklerle ifade edilmesiyle, aynı renklerin kıvrımlarında ve başka renklerle tamamlandığında, insanın doğanın bir parçası olduğunu söyleyebiliriz. İnsanın ontolojik anlamda (edilgen) aktif-pasif (edilgin) çatışkısında, yaptırım gücü ile doğanın cömertliği arasında uyumlu bir kesişme olduğunu gözlemliyoruz. Doğanın çok çeşitli yapısı, insana yönelik (anaç-korumacı) zenginliği ile birleştiğini, bu anlamda karşımıza çıkan tablonun özünde (arka planında) zihinsel bir görüntü oluştuğunu söyleyebiliriz. İşte bu yeni beliren, yavaşça kendini gösteren oluşumda, insanın içindeki fırtınaları, içsel sarkmaları, heyecanları, coşkuları, düş kırıklıklarını tanımlayabiliriz. Tüm bunların ortasında insanın saf ve yalın hali vardır. Yani insanın en doğal, en açık yapısından söz ediyoruz. Orada dünyaya geldiğinizdeki en masum, en temiz, en günahsız olduğunuz dönemdir. İnsanın doğa ile

birlikteliğinde, karşımıza çıkan görüntünün temelinde bunlar saklıdır. *“Hüzünlü Dönenceler’de tanıdığı ilkel toplulukların en yoksulu, en zavallısı, başka gezginlere göreysel en kavgacı ve en acımasız olan Nambikwara’lar konusundaki gözlemlerini şöyle noktalar: ‘En yalın anlatımına indirgenmiş bir toplum aramıştım. Nambikwara’ların toplumu öylesine yalındı ki, burada yalnızca insanlar buldum.’ ”* (Claude Levi-Strauss, *Yaban Düşünce*, çev. Tahsin Yücel, 13)

SOYUTLAMALAR

Sanatçının soyut resimlerinde imgesel bir duygu yoğunluğu vardır. Denizdeki dalgaları, tekneleri, sandalları, yakamozları gördüğünüzde, ruhunuzda bir yoğunluk başlar. O ağır baskı, kendinizi tanıma isteği ve duygusal yoğunluk nedeniyle, benliğinizde bir ‘kırılma’ olur, bu kez ‘ben kimim, neden böyle şeyler düşünüyorum?’, dersiniz. İşte o kendinizle olan iletişim, benliğinize yönelik çağrışımlar ve karşınızdaki tablonun teması, renkleri/çizgileri ile bir bağlantı kurmaya çalışırsınız. Aslında kurduğunuz bağlantı, resmin ana konusu değildir artık. Siz kendi benliğinize yönelik bir arayış ve bu arayışın açtığı kapıdan geçmek, ruhunuzun ve bilincinizin diplerinde bastırduğunuz anılarınızı yeniden canlandırırınız (belki de yaşarsınız). Denizin maviliği ve dalgaların görüntüsünde yaşadığınız bir aşkı, hüznü, terk edilmişliği anımsarsınız. Deniz mavi olmaktan çıkmıştır artık. O mavinin her tonunda, yakamozların eşliğinde, içinizde barındırdığınız ve kimselere söylemediğiniz tüm duygularınız, anılarınız açığa çıkmaya başlar. Baktığınız resim bir aynadır, sizinle onun arasında kendi yüzünüze (aslında ruhunuza) doğrulttuğunuz bu ayna sayesinde kişiliğinizin gerçek yapısını tanırırsınız. Carl Gustav Jung’un, “Gölge Kuramı” bu anlamda canlanmaktadır diyebiliriz. İnsanın geçmişinde ayıpladığı, belleğinin en diplerine attığı ve orada unutmaya çalıştığı tüm bu duygular/anılar/kişiler/olaylar bir yerden sonra canlanır, kendini göstermeye ve etkili olmaya başlar. Baktığınız resim sayesinde, bir anda yıllar önce unuttuğunuz “o olay (?)” yeniden belirir, söylediğiniz bir yalanı anımsarsınız, yaptığınız bir kötülük ya da iyilik karşınıza geliverir. Psikolojik anlamda onun resimleri size geçmişinizle ilgili birçok duyguyu ve anıyı yeniden yaşatır. İnsanın en yalın, en dingin, en saf hali karşınızdadır. Özümüzün bu denli temiz, düzgün ve gelişime açık potansiyeli, çevresel etkiler ve insanın kişiliğindeki anlık kırılmalar nedeniyle, kendi kulvarından ayrılır, nihayetinde iyilik-kötülük arasında gidip gelmeye başlar.

Bahattin Bilgin’in resimleri ve sanat anlayışı yerelden evrensele uzanan, neredeyse tümevarım diye tanımlayabileceğimiz bir ana yapıyı andırıyor. Tıpkı bir “Babil Kulesi” gibi, içinde birçok ayrıntıyı, çeşitliliği barındıran bir görüntüye sahiptir. Onun resimleri dünyanın birçok bölgesinde, farklı diller ve inançlar/milletler arasında kendine yer bulabilir, orada yaşayanlarla iletişim sağlayabilir. Sözüne ettiğimiz coğrafyalarda yaşayan insanlara yönelik çok çarpıcı, izleyeni derinden etkileyen, deniz-insan-doğa üçlüsünü soyutlamayla renklendiren bu deneysel anlamdırma ve yüksek teknik sayesinde ortak bir ‘dil’ oluşturulabilir. Sözelimi, Batı Avrupa kültüründe sanat anlayışı yüzlerce yıl öncesine dayanmaktadır. En az Ortaçağ dönemine kadar uzanan, resim/heykel/seramik ürünleri ile sanatçıların kişilikleri, kültür düzeyleri, iletleri ve estetiksel becerileri halen bizlere ışık tutmaktadır. O nedenle, sanatın tarihinde, özünde, tamamen insana yönelik bir etkinlik

vardır. Bu türden resimlerde, ana temanın yerelden evrensele uzanması, insanı kurgunun içinde bir merkeze koyması önemlidir. İnsanı kendi duyguları/düşleri ve düşünceleri üzerine yoğunlaştırması, Bahattin Bilgin'in resimlerindeki tükenmeyen 'töz'ün göstergesidir. Resimlerdeki "ben/merkez" anlayış ve yorum, soyut/figüratif tekniğin ana temasını oluşturmaktadır. İnsan ağırlıklı resimlerinde, kurgunun ve temanın "ben/merkez" ağırlıklı bir çekim gücü yaratması, onun çevresinde renkler ve diğer nesnelerin, figürlerin yer alması, sonuçta resme bakan kişinin kendine yönelik bir "arayış" içinde olması kaçınılmazdır. Hemen burada gözden kaçmaması gereken bir başka konuya değinelim istiyoruz. Sanatçının resimlerindeki ben/merkez anlayış, 'kişisel' içeren, kişiyi yalnızlığa, içe kapanıklığa, paradoksa, bunalıma götüren bir anlayış/istenç yaratmaz. Resimlerdeki bireysellik, insan/özne kavramından, yerelden evrensele uzanan bir yapının göstergesidir demistik. Bireysellik insanın ontolojik anlamda genel bir tarihini, içselliğini, düşünsel yapısını, dönüşüme açık olmasını ve çevreyle (doğayla) olan bağlantısını gözler önüne seriyor. Resimdeki soyut/figüratif kişi, tam anlamıyla söylemek gerekirse, bireysellikten çoğula geçişi sağlayan, hadi buna ilk belirlemeye göre transparan bir değerlendirme ile 'çoğaltım' diyelim. İşte bu 'çoğaltım sayesinde birey-çoğulculuk, insan/özne-toplumsallık denklemi ile karşılaşırız. Onun resimleri psikoloji, felsefe, ontoloji ve yüksek sanat duygusu içermektedir.

Özellikle fotoğraf sanatında, belirli bir yerin ve nesnenin karşısında deklanşöre basılmasıyla elde edilen görüntü, tam anlamıyla bir 'çoğaltımdır'. Fotoğrafçı bu görüntüyü birden fazla elde ederek, çoğaltarak kopyalamıştır. Ancak, gerçek fotoğraf sanatçısı ise bu görüntüyü kendi kişisel bilgi, deneyim ve yeteneği sayesinde, içine yerleştireceği nesnelere, cisimlere, kişiler ve figürler ile başkalaştırır, değişime uğratar, sonuçta özgün bir tasarım yaratmış olur. Bahattin Bilgin'in resimlerinde ise kurgu daha farklı bir bakış açısıyla ele alınır. Resme konu olan nesnelere, cisimlere, figürler, tekneler, dalgalar, martılar/kuşlar arasında optik bir bağlantı, mekanik bir düzlem yerine sanatçıya özgü bir 'yapı' görürsünüz. Çeşitli katılımlar ile sağlanan bu yapının içine çevresel birikimin, nesnellüğün, var oluşun, duyguların, düşlerin, fiziksel anlamda bazı günlük gerçeklerin uyumlu bir görüntüsü geçmiştir. Bahattin Bilgin, insanın var oluşu, düşleri, toplum içindeki yalnızlığı, kişiselikten genele uzanan yapısı üzerine soyutlamalar yapmaktadır.

Bu nedenle sanatçının resimlerinde soyutlamalar bazen çok ağır bir duygusal yoğunluk içerir, bu kapsamlı baskı altında bir çıkış yolu ararsınız. Sözü ettiğimiz bu arayış, çıkış yolu, tamamen kendinize yönelik bir etkinlik içerir. Bu başkalaşma, yeniden var olma, anılarınızla ve kendinizle yüzleşme isteği çoğu kez geri planda kalır, ürkersiniz, korkarsınız, usulca başka bir tablonun karşısına geçersiniz. Bahattin Bilgin'in tablolarına bakmak, ruhunuza ayna tutmak gibidir. Tıpkı resimlerdeki denize, dalgalara, dağlara, sahile, teknelere baktığınızda yeşeren duygularınızın size fısıldadıkları gibi: Küçükken yaşadığın o olay, geçen gün yaptığın o ayıp, işyerindeki başarıyı yakaladığındaki duygu selin, o sakladığın utancın... Tüm bunlar insanın ruhsal etkinliğinin, duygusal yapısının, düşünsel anlamda yetkinliğinin (hedef-sonuç ilişkisi) temelini oluşturur. Sözü ettiğimiz bu duygular, anılar, yaşanmışlıklar dünyanın her bölgesindeki insanlara doğrudan hitap etmektedir. Herkesin bu tür ana duygulara sahip olduğunu söyleyebiliriz. Bahattin Bilgin,

resimlerinde tek bir bakış açısı, tek bir konu üzerine yoğunlaşmıyor. O insanı tümünden kapsayan bir anlayış ve yorumla resimlerini yapıyor. Onun resimlerine baktığınızda, kendinizin belirli bir coğrafyadan çıktığınızı, dünyanın tüm bölgelerini dolaştığınızı, yeniden kendi özünüze döndüğünüzü fark edersiniz. İşte bu ileri-geri salınım sayesinde, özden çıkış ve yeniden öze dönüş ile yapılan resimler, insana kendini 'her yerde' gibi hissettiriyor. O nedenle bireysellik yerine genellemeler, bu anlamda geçişler, birikimler ile sağlanan çıkarımlar söz konusudur.

İmgesel anlamda renklerin ve çizgilerin eşliğinde denizdeki sandallar, tekneler bize başka bir deneysellik vermektedir. Resimdeki balıkçıların yaşadığı kaos, dayanışma, ekmek parası kazanma arzusu, tekneyle 'bir' olmuş görüntüleri... Bunların hepsi soyutlamanın eşliğinde, özünde hatta teknik yapısında gizlidir. Resimlere baktıkça, oradaki flu ve figüratif nesnelerin ardındaki 'gerçekliği' tanıdıkça, resmin yalınlaştığını, size daha da yakınlaştığını fark ediyorsunuz. Tablodaki sembolik anlatım, ressam ve resmin bütünselliği, resme bakan (izleyen) kişinin arasında bir bağlantı, iletişim söz konusudur. Alfred Adler'in yarattığı 'Aşağılık Kuramı'na göre, insanın kendini toplum içinde bir birey olarak yetersiz görmesi, toplumla arzu ettiği gibi iletişim kuramaması onu bazı psikolojik bozukluklara iteler. Resimlerde böylesine derin, ruhun kapsamlı bir tanımsallığını görmüyoruz. Ancak, bazı resimlerdeki 'dönüşümler', buna bağlı olarak yaşanan 'değişimler' sayesinde, insanın kendini var etme çabasını çağrıştırıyor. Orada önemli olan, insanın toplumla iletişim kurmasıdır. Resimlerdeki tek başlılık, yalnızlık gibi güçlü renkler ve duygularla ifade edilen görüntüler, tem anlamıyla psikolojik bir bozukluk değil, tem tersine insanın kendini tanımaya yönelik ve bir değişim sürecine girdiğinin göstergesidir. Aslında insan öncelikle ruhunun en diplerine inmeli, orada yalınlığı yakalamalı, kendini eleştirmeli, tanımalı ve sonradan bu birikimleri özüne koyarak yükselmeli ve ortaya çıkmalıdır. Sözü ettiğimiz ruhsal anlamda iniş çıkışlar, yükselmeler, derinliklerde kaybolmalar sonucunda insan kendini -ruhunu- yeniden tanımalı ve olgunlaştırmalıdır. Bunun için sanatla uğraşmak çok önemlidir. Bahattin Bilgin'in resimlerinde de benzer bir tutarlılık, yetkinlik vardır. Balıkçılar, tekneler, dalgalar üçlüsü, bunlara yönelik doğa ana'nın yetkinliği, kişiye yönelik verdiği çeşitlilik sayesinde, insanın (ruhsal anlamda) temel yapısı biçimlenmektedir.

Bir resminde sahildeki tekneleri, balıkçıları görürüz. Orada resmin arka yapısında, sanki bir kaos ortamı vardır. İlk bakışta yakaladığımız bu görüntü nedeniyle, ressamın yoğun bir duygu seliyle bu resmi yaptığını düşünebiliriz. Ancak, bu karmaşayı ayrıntısal bir gözle irdelediğimizde, bu kez karşımıza bir dinginlik, yalınlık çıkar. Sözü ettiğimiz o 'ses' yeniden kulağımıza gelir ve fısıldamaya başlar: Oradaki balıkçı sensin! Onun emekçiliği, insancılığı, çalışkanlığı, duyguları, sevapları, günahları, iyilikleri, kötülükleri... Tüm bu genel duygular insanın temeline yönelik bir yapı içerir. Resimdeki balıkçı, teknesinde oltayla ve/veya ağla balık avlayan biri olmaktan çıkar, başkalaşır, değişir/dönüşür ve resme bakan kişinin özüne geçer, orada yepyeni bir karakter yaratır. Önemli olan resimdeki balıkçı değildir. Asıl önemli olun şudur: Balıkçının insanî yönleri, zaafı, mesleği, ailesi, denize olan ilgisi öne çıkar. Daha da önemlisi, o resimdeki balıkçı ile yer değiştirdiğinizde, siz balıkçı olmazsınız, teknede oltayla balık avlayan biri

değilsinizdir. Siz bu yer değiştirme ile farklı bir mekân ve algılamanın boyutuna geçersiniz. Bu değişim sayesinde insanın en temel duyguları aynı kalır, sadece görüntüler ve fizikî özellikler değişir. Hepsi o kadar.

Bahattin Bilgin'in resimlerinde gökyüzünde uçuşan martılar/kuşlar vardır. Richard Bach, ünlü romanı "Martı Jonathan Livingston"da martıya şunları söyler: *"Önceden neysem şimdi de oyum. Ben de diğer martılar gibi bir martıyım ve onlardan biri gibi uçmalıyım.....Yaşamak için ne çok neden var! Balıkçı teknelerinin etrafında o rutin, sıkıcı dönüp dolaşmadan başka nedenler de var yaşamak için. Cehaletimizi kırabiliriz, becerilerimizi, yeteneklerimizi ve zekâmızı kullanarak kendimizi bulabilir, kendimiz olabiliriz! En önemlisi, özgür olabiliriz. Uçmayı öğrenebiliriz!"* Resimlerdeki martılar/kuşlar özgürlüğü, insanın yaşama arzusunu, var oluşu, geleceğe yönelmeyi simgelemektedir. Resim içindeki kurgu ve renklerle yaratılan 'dil' sayesinde, insana yönelik bu görüntü keskinlik içermeden, insan-martı özdeşleşmesiyle ortaya çıkan doğa=insan-hayvan bütünselliğidir. Martıların kanatları, gökyüzüne süzülmeleri, kıyılarda gezinmeleri, teknelerinden atılacak balıkları beklemeleri, sahildeki günlük yaşantının bir dönüşüm içerdiğinin kanıtıdır. Siz o resme baktığınızda, kendi gerçekliğinizi ve genel anlamda insan olmanızın koşullarını görmüş olursunuz.

DÖNÜŞÜM

Bahattin Bilgin, soyutlama ağırlıklı resimlerinde insanın ruhsal anlamda dönüşümünü, kendine olan başkalaşmasını, anatomik yapısı aynı kalsa bile yetkinlik (ve ruhsallık) olarak farklılaştığını imliyor. Resimlerdeki nesnelere, objelere, figürlere birer imgesel anlatımdan başka bir şey değildir. Her soyutlama bir diğerine 'geçiş' sağlar, tıpkı bir reenkarnasyon gibi bu evrimleşme süreci devam eder. Soyutlama resimlerinde bir tür meditasyon yaşarsınız. Tüm ruhunuzu bir dinginlik kaplar, sakinleşirsiniz, içindeki gerçek kişiliğiniz yavaşça belirir, ortaya çıkar, sonrasında onun gerçekliğinde resmi yeniden yorumlarsınız. Bir de bakmışsınız ki siz o karşınızdaki resmin içine geçmişsiniz. Orada bir balıkçı, bir martı/kuş, bir tekne, kıyıla çarpan bir dalga, bir avuç yakamoz olmuşsunuz. Siz ve resim karşılıklı bir dönüşüm yaşamıştır. 25. Kare diye bildiğimiz teknik bir yapının işlevselliğinde, zihniniz yakaladığı algısalığı, bilinç ve bellek arasında bir ayırım yapmadan, doğrudan size yönelir. O resim ile siz yer değiştirdiğinizde, ruhunuzdaki gerçekliğin, sizin en temel yetkinliğinizin ve özelliğinizin sivrildiğini, ortaya çıktığını, net olarak belirginleştiğini göreceksiniz. Bahattin Bilgin'in tabloları bir resim olmaktan çok daha ötede bir anlam içermektedir. Bu yetkinlik ile psikolojik anlamda kendinizi tanıma şansını yakalarsınız. Soyutlama resimlerini izlerken, bir anda kendinizi aynalar odasında gibi düşlersiniz. Her bir tablo sizin farklı bir yönünüzü sergilemektedir: Küçük, kısa, büyük, şişman, ince, zayıf olan fizikî görüntüleriniz bu kez başkalaşır ve yeni anlamlar yaratır. Yani bazen bir martı, bir balıkçı, bazen de bir renk olursunuz. Her tablosu kendi göreceliğinde, insanın benliğini tanımaya yönelik, ruhunun diplerini kazıyan, tıpkı bir arkeolog gibi toprağı eşelemesini andırır. Siz de onun resimlerine baktığınızda, o renklerin ve çizgilerin ardındaki düşler ve imgelerin dünyasına girdiğinizde, zihinsel çağrışımlarla yeni çıkarımlar elde edersiniz.

